

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 242/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w P.z dnia (...) sygn. akt (...)dotyczący oskarżonego H. W. (W.)			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	H. W.	dotychczasowa niekaralność oskarżonego	karta karna	k. 1684
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		-----	-----	-----
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	karta karna	pełnowartościowy dokument urzędowy niekwestionowany przez żadną ze stron	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut 1 (apelacji obrońcy) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego wyroku, mający istotny wpływ na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

jego treść,
polegający na
uznaniu
oskarżonego za
winnego popełnienia
czynu z art. 23
ust. 2 Ustawy
o zwalczaniu
nieuczciwej
konkurencji w
związku z art. 13
k.k., podczas gdy
z zeznań biegłej J.
W. (1) wynika, że
dokonanie wysiewu
nasion w drugim
roku może nie
potwierdzić
tożsamości
badanych form,
m.in. z uwagi
na zmieniające się
warunki
agrotechniczne,
wykluczając tym
samym możliwość
ujawnienia
tajemnicy
przedsiębiorstwa, z
uwagi na brak
możliwości
dysponowania nią
przez oskarżonego;

zarzut 2 (apelacji
obrońcy)

naruszenie prawa
procesowego tj. art.
7 k.p.k. mające
istotny wpływ na
treść zaskarżonego
orzeczenia, poprzez
przekroczenie granic
swobodnej oceny
dowodów
zgromadzonych w
sprawie, polegające
na uznaniu
oskarżonego

winnym - na podstawie sporządzonej w sprawie opinii oraz wiadomości mailowej kierowanej do świadka L. L. (1) i zeznań tego świadka rzekomo potwierdzającego oferowanie mu przez oskarżonego materiału siewnego należącego do (...), podczas gdy zlecona przez Prokuratora opinia nie wyklucza odrębnych wyników badań w przypadku przedłużenia ich wykonania w drugim roku, zaś ani przywołana wiadomość mailowa, ani zeznania świadka L., nie potwierdzają okoliczności usiłowania ujawnienia tajemnicy przedsiębiorstwa (...)

zarzut 3 (apelacja prokuratora)

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia poprzez błędne uznanie, iż oskarżony swoim działaniem nie wypełnił znamion czynu z art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu

	<p>nieuczciwej konkurencji, co skutkowało błędnym wyeliminowaniem z kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu przestępstwa tego właśnie przepisu i uznanie go winnym jedynie popełnienia czynu penalizowanego w art. 23 ust. 2 ww. ustawy uznając jednocześnie, iż ustalenie choćby przybliżonej szkody majątkowej, którą usiłował wyrządzić pokrzywdzonej oskarżony jest niemożliwe, a nadto błędne przyjęcie początkowej daty bezprawnych działań oskarżonego jako październik 2015 r., co z kolei skutkowało błędnym wyeliminowaniem z kwalifikacji prawnej art. 296 § 1 i § 2 oraz § 3 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do zarzutów skarżących sprowadzających się do kwestionowania oceny materiału dowodowego, należało uznać je za chybione. Wbrew</p>			

wskazaniom apelujących, ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł wynikających z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych.

Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy rozważył wszystkie istotne okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz prawidłowo uargumentował swoje stanowisko w uzasadnieniu wyroku. Do czynu przypisanego oskarżonemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił. Sąd Apelacyjny po dokonaniu analizy stanu faktycznego

sprawy, podzielił
ustalenia Sądu
Okręgowego i przyjął
je za własne.

Tymczasem
wszechstronna
ocena wszystkich
dowodów i
wynikających z nich
okoliczności jest
obowiązkiem nie
tylko Sądu
orzekającego ale
dotyczy również
wyciągania
wniosków przez
strony procesowe,
które przedstawiając
własne stanowisko
nie mogą opierać się
na fragmentarycznej
ocenie dowodów z
pominięciem tego
wszystkiego co może
prowadzić do innych
wniosków. Z
powyższych
względów nie
zasługiwały także na
akceptację zgłoszone
przez apelujących –
stricte polemiczne –
zarzuty poczynienia
przez Sąd I
instancji błędów w
ustaleniach
faktycznych. W
tym miejscu należy
przypomnieć
powszechny już
pogląd, że zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę wyroku
jest tylko wówczas
słuszny, gdy
zasadność ocen i
wniosków

wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada logicznemu rozumowaniu lub wskazaniom wiedzy. Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., Sąd Okręgowy wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku Sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu, dokonując szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na

jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd Okręgowy odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę, przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać oskarżonemu winę i sprawstwo w zakresie zarzucanego mu przestępstwa i Sąd Odwoławczy dzieląc te ustalenia nie widzi potrzeby ich powtarzania w niniejszym uzasadnieniu.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutu obrońcy oskarżonego wskazującego, że z zeznań biegłej J. W. (1) wynika, że dokonanie wysiewu nasion w drugim roku może nie potwierdzić tożsamości badanych form, m.in. z uwagi na zmieniające się warunki agrotechniczne, uznać należy go za chybiony. Przede wszystkim obrońca

nie przytoczył
dokładnie treści
wypowiedzi biegłej,
lecz dokonał własnej
interpretacji tej
wypowiedzi. Biegła
tymczasem na
rozprawie w dniu
(...). wskazała: „jeżeli
elektroforeza
jednoznacznie
wskazywała
(zarówno wstępna
jak i ostateczna)
na tożsamość i
w eksperymencie
polowym w
pierwszym roku nie
znaleźliśmy cech,
które ocenialibyśmy
jako odrębne,
uznaliśmy że w tych
warunkach prawie
ze 100% pewnością
możemy stwierdzić,
że odmiany są
tożsame. Taka ocena
była w 6 próbach.
W naszej opinii
zaznaczyłam, że
druga grupa to
sytuacje, gdzie
występowały różnice
albo niewielkie, albo
takie, które budziły
nasze wątpliwości,
dlatego nie
zdecydowaliśmy się
powiedzieć, że
badane próby są
tożsame, gdyż
brakowało nam
drugiego roku
badań.” (k. 1391v).
Oznacza to, wbrew
twierdzeniom
obrońcy, że drugi
rok badań mógł,
co najwyżej rozwiązać
wątpliwości

odnoszące się do tożsamości materiałów biologicznych, które w opinii (...) zostały sklasyfikowane nie jako materiały tożsame, ale o wysokim prawdopodobieństwie tożsamości i dotyczy to 8 zestawów (próba nr 8 z próbą odmiany (...), próba nr 10 z próbą odmiany(...), próba nr 12 z próbą odmiany (...), próba nr 15 z próbą odmiany (...), próba nr 16 z próbą odmiany (...), próba nr 20 z próbą odmiany (...), próba nr 22 z próbą odmiany (...)) oraz próba nr 27 z próbą odmiany (...)). Natomiast w odniesieniu do 6 par prób już badanie przeprowadzone w jednym sezonie wegetatywnym doprowadziło do wydania kategorycznej opinii o tożsamości badanych prób ze względu na identyczne przejawy wszystkich badanych cech morfologicznych obserwowanych w czasie badania (próba nr 11 z próbą odmiany (...), próba nr 13 z próbą odmiany (...), próba

nr 14 z próbą odmiany (...), próba nr 18 z próbą odmiany (...), próba nr 19 z próbą odmiany (...) oraz próba nr 25 z próbą odmiany (...)). Słusznie zatem Sąd I instancji wskazał, że skoro w co najmniej w jednym przypadku (a takich przypadków było sześć) badanie wykazało pełną zbieżność między próbkami pobranymi z gruntu dzierzawionego przez oskarżonego, na którym prowadził on hodowlę odmian pszenżyta odmiennego, a próbkami porównawczymi pochodzącymi od pokrzywdzonej spółki i będącymi wynikiem wieloletnich prac hodowlanych, nie może być wątpliwości, iż oskarżony dysponował materiałem ucieleśniającym tajemnicę przedsiębiorstwa spółki (...).

Za nietrafne sąd uznał również dalsze zarzuty obrony zawarte w apelacji, które kwestionowały prawidłowość przyjętej przez

biegłych metodologii badań. Biegła J. W. (1) szczegółowo opisała przyjętą metodykę badań, a ani oskarżony ani jego obrońca w toku postępowania nie kwestionowali wiedzy i doświadczenia zawodowego biegłych. J. W. (1) podała, że oskarżonego zna od wielu lat, ponieważ pracowała w stacji doświadczalnej oceny odmian w S., gdzie oskarżony jako hodowca dostarczał plony do badań. W przedmiotowej sprawie J. W. (1) wskazała, w jakim zakresie badania zostały dokonane zgodnie z obowiązującą metodyką (...), a w jakim zakresie są odstępstwa od tej metodyki i dlaczego. Podkreślić należy, że badanie (...) to badanie odrębności, wyrównania i trwałości, które to badanie jest warunkiem do rejestracji rodu hodowlanego, nadania mu statusu odmiany. Cel jakim jest rejestracja nowej odmiany to nie to samo co badanie zabezpieczonych ziaren dla

potwierdzenia ich
tożsamości z
cechami prób
porównawczych.

Nie zasługiwał na
uwzględnienie także
zarzut obrony
wskazujący, że
badanie biegłych
odbyło się z
wykorzystaniem
materiału siewnego
uzyskanego przez
osobę
zainteresowaną
wynikiem sprawy tj.
pracownika(...) Z. N.
oraz że badane próby
były przechowywane
u pokrzywdzonego.
Sąd I instancji
prawidłowo ustalił,
że skarżący myli
materiał dowodowy
pobrany do badań
w dniu (...) z
materiałem
zatrzymanym od
oskarżonego w
dniach (...), (...).
jak i zebrany
(...). Materiał będący
przedmiotem badań
biegłych został
pobrany (...) przez
funkcjonariuszy
Policji, został
przewieziony
najpierw do KPP w
K., następnie do KPP
w Ś. a następnie
przekazany biegłym,
co jednoznacznie
wynika zarówno z
protokołów
ogłędzin,
zatrzymania rzeczy
jak i zeznań
funkcjonariuszy

Policji T. G., J. K., A. S.. Również świadek Z. N. wiarygodnie zeznał, że pokrzywdzony nigdy nie był w posiadaniu próbek pobranych (...), gdyż dowody te zostały zabrane przez policję.

Materiał przechowywany u pokrzywdzonego to ten uzyskany w dniach (...), (...). jak i (...), ale nie był on przedmiotem badań biegłych. Nadto to Policja dokonywała zabezpieczenia materiału dowodowego w dniu (...), a ewentualna pomoc Z. N. polegała na czynnościach technicznych lub nazywaniu zabezpieczonych ziaren. Oczywiście jest przecież, że funkcjonariusze Policji nie mają obowiązku znać wszystkich odmian ziaren, a w szczególności hodowlanych.

Trafnie ustalił również Sąd I instancji, że doszło do błędnego zapisu w protokole oględzin: „na poletku nr 11 obsianym pszenicą męskosterylną i dopelniaczem” albowiem z badań biegłych wynika, że

z poletka tego
pobrano nasiona
i kłosy pszenżyta.
Nie budzi bowiem
wątpliwości na
podstawie
zgromadzonego
materiału
dowodowego, że
niezależnie od nazwy
przyjętej przez
funkcjonariuszy
Policji (będących
laikami w zakresie
hodowli i
nazewnictwa zbóż),
badaniom biegłych
podlegały nasiona
zebrane z
określonych poletek
oskarżonego, że
materiał ten był
przechowywany
przez Policję i
pokrzywdzony nie
miał do niego
dostępu i istotne są
wyniki uzyskanych
badań, a nie
ich nazewnictwo w
protokole. Omyłka
w nazwie nie
zmienia przecież
rzeczywistych
wyników badań
biegłych.

Nie zasługuje na
uwzględnienie
zarzut apelującego
dotyczący błędnego
ustalenia przez sąd
I instancji, że
oskarżony
proponował L. L. (1)
ujawnienie
informacji
stanowiących
tajemnice
przedsiębiorstwa

pokrzywdzonego.
Treść zeznań L. L.
(1) w powiązaniu
z zeznaniami Z.
B. i treścią
korespondencji
elektronicznej z
oskarżonym,
szczegółowo
omówiona w
uzasadnieniu Sądu I
instancji
potwierdza, że
oskarżony oferował
L. L. (1) materiał
hodowlany
stanowiący
tajemnice
przedsiębiorstwa
pokrzywdzonego.

Wbrew
twierdzeniom
zawartym w apelacji
obrońcy sąd I
instancji nie ustalił,
że materiał
hodowlany został
przez oskarżonego
uzyskany od S.
N.. Sąd Okręgowy
w uzasadnieniu na
stronie 6 wyraźnie
wskazał, że sąd nie
zdołał ustalić w jaki
sposób oskarżony
wszedł w posiadanie
należącego do
pokrzywdzonej
spółki materiału
hodowlanego, ale że
uczynił to w sposób
nielegalny.

Również uwagi
obrońcy
oskarżonego
sprowadzające się do
braku wiarygodności
pokrzywdzonego

poprzez zmienianie wartości szkody są nietrafne.

Prawidłowo bowiem sąd I instancji przyjął, że wprawdzie precyzyjne określenie wysokości szkody, jaką oskarżony wyrządziłby (...), gdyby udostępnił wytworzony w toku wieloletnich prac hodowlanych materiał spółce (...), nie jest możliwe, ale ewentualna szkoda, która powstałaby, gdyby oskarżony zdołał zrealizować swój zamiar, byłaby bardzo wysoka, ponieważ pokrzywdzona spółka utraciłaby możliwość pozyskania dochodów z materiałów uzyskanych w drodze kosztownych, wieloletnich doświadczeń i badań.

Za nietrafny sąd uznał również zarzut prokuratora dotyczący błędnego wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu przestępstwa art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej

konkurencji oraz art. 296 § 1 i § 2 oraz § 3 k.k.

Prokurator w złożonej apelacji kwestionuje datę początkową przypisanego oskarżonemu przestępstwa domagając się przyjęcia, że czyn ten trwał przynajmniej od (...), albowiem od dnia (...) został zwolniony przez pokrzywdzonego, a zatem możliwość uzyskania materiału hodowlanego miał w czasie zatrudnienia u pokrzywdzonego. Prokurator jest w swojej apelacji niekonsekwentny.

W rzeczywistości domaga się bowiem ustalenia, że oskarżony dokonał kradzieży tego materiału hodowlanego w czasie swojego zatrudnienia u pokrzywdzonego, a mimo to nie kwestionuje wyeliminowania art. 278 § 1 kk z przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji.

Niezależnie od powyższego w ocenie Sądu Apelacyjnego słuszne jest ustalenie Sądu I instancji, że nie jest możliwe jednoznaczne przyjęcie, że

oskarżony dokonał kradzieży materiału hodowlanego w okresie od (...). Jak wynika z zeznań Z. N. (k. 300v) pokrzywdzona spółka nie posiada dokumentacji, która pozwoliłaby precyzyjnie określić ilość materiału siewnego, który został utracony. Wynika to z faktu, że spółka posiada duże ilości tego materiału nawet kilka to i ubytek kilku kilogramów pozostawałby niezauważony. Na marginesie dodać należy, że w pokrzywdzonej spółce zatrudniona była również żona oskarżonego J. W. (2) i miała ona dostęp do wszystkich materiałów hodowlanych, a została zwolniona gdy pokrzywdzony uzyskał informację o hodowli oskarżonego (k. 933). Teoretycznie zatem również wykorzystując zatrudnienie żony u pokrzywdzonego mógłby oskarżony uzyskać dostęp do materiału hodowlanego pokrzywdzonego. Niezależnie od powyższego Sąd I

instancji słusznie przyjął, że jedyną datą pewna nielegalnego posiadania przez oskarżonego materiału hodowlanego pokrzywdzonego jest wydzierżawienie od R. C. pola w S. i obsianie go ziarnami pszenżyta ozimego, do czego doszło w (...)

Przyjęcie z kolei tej daty uniemożliwiało przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 296 § 1 i § 2 oraz § 3 k.k., albowiem czyn przypisany oskarżonemu został popełniony po jego zwolnieniu z pokrzywdzonej spółki i było to niezależne od niemożności precyzyjnego wyliczenia szkody.

Wskazać również należy, że rozważania dotyczące szkody, na które powołuje się prokurator w apelacji dotyczą ustalania szkody w rozumieniu 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Z kolei art. 23 ust.1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji nie miał zastosowania w przypadku

<p>oskarżonego, gdyż jak trafnie wskazał sąd I instancji przepis ten odnosi się do tajemnicy, w której posiadanie sprawca wszedł w sposób legalny. Z kolei z zebranego materiału dowodowego wynika, że materiałem hodowlanym oskarżony dysponował nielegalnie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek 1 (apelacja obrońcy)</p> <p>o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu</p> <p>wniosek 2 (apelacja prokuratora)</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek 1 (apelacja obrońcy)</p>		

Wobec wypełnienia przez oskarżonego znamion przypisanego mu czynu, brak było możliwości uniewinnienia oskarżonego.

wniosek 2 (apelacja prokuratora)

W sprawie nie ujawniły się okoliczności wskazane w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 454 k.p.k., które są wyłączną podstawą do uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, a także nie zaistniała konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, o czym stanowi treść art. 437 § 2 k.p.k., zatem wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia nie mógł zostać uwzględniony

3.2.

zarzut 3 (apelacji obrońcy)

naruszenie prawa procesowego tj. art. 4 i 5 § 2 k.p.k., mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na uwzględnieniu wyłącznie okoliczności

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>obciążających H. W., z pominięciem dowodów przemawiających na jego korzyść, oraz z naruszeniem zasady rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nieprawidłowo, a w konsekwencji nieskutecznie postawiono w złożonej przez obrońcę oskarżonego H. W. apelacji, zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się już na temat sposobu formułowania w środkach odwoławczych zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., wskazując, iż nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem</p>			

miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04 kwietnia 2008r. sygn. akt V KK 24/08, Legalis nr 128285). Do naruszenia reguły in dubio pro reo mogłoby zatem dojść jedynie wtedy, gdyby Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie dostrzegł istnienie nie dających się usunąć wątpliwości, a mimo to nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego.

Sytuacja taka w sprawie nie zaistniała. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, był w stanie ustalić stan faktyczny w

sposób stanowczy,
bez konieczności
tworzenia
alternatywnych
wersji
inkryminowanego
zdarzenia.

Natomiast, należy
wyraźnie stwierdzić,
iż z takimi
wątpliwościami, o
jakich mowa w
przepisie art. 5
§ 2 k.p.k. nie
można utożsamiać
odmiennej oceny
materiału
dowodowego
dokonanej przez
apelującego. W
przedmiotowej
sprawie Sąd I
instancji ustalając
przebieg wydarzeń,
oparł się na
dowodach, które
wspierały przyjęty
stan faktyczny z
jednoczesnym
przedstawieniem
argumentacji
przemawiającej za
takim wyborem i
wskazaniem,
dlaczego nie dał
wiary dowodom
przeciwnym. Zatem,
w zaistniałej sytuacji
zarzut naruszenia
dyrektywy zawartej
w art. 5 § 2 k.p.k.
okazał się chybiony.

Wskazać również
należy wbrew
zarzutom apelacji, że
wszelkie ewentualne
wątpliwości w
przedmiotowej
sprawie zostały

<p>ustalone na korzyść oskarżonego, jak np. data początkowa przypisanego oskarżonemu czynu, brak możliwości precyzyjnego ustalenia wysokości szkody. Podkreślić należy, że obrona w apelacji nie wskazała jakie konkretnie wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec wypełnienia przez oskarżonego znamion przypisanego mu czynu, brak było możliwości uniewinnienia oskarżonego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		

4.1.	Podstawa wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu została uzupełniona o art. 14 § 1 kk i art. 23 ust 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>Sąd I instancji uznał oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 23 ust 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p> <p>Sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa, zatem konieczne jest zamieszczanie art. 14 § 1 k.k. w podstawie wymiaru kary. Konieczne było również uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary o art. 23 ust 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, gdyż w tym przepisie jest odesłanie do zagrożenia</p>		

wskazanego w art. 23 ust. 1 poprzez wskazanie: "tej samej karze podlega". Dopiero zatem wymienienie obu tych przepisów w pełni oddaje podstawę wymiaru kary i jej granice.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok korygując jedynie podstawę prawną wymiaru kary (punkt 1 wyroku).

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

1. Sąd Apelacyjny po dokonaniu analizy stanu faktycznego, podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i przyjął je za własne.

2. Brak podstaw
do zmiany lub

uchylenia wyroku w utrzymanym w mocy zakresie z urzędu.

3. Błędów nie zawierają orzeczenia o dowodach rzeczowych zawarte w punktach II i III zaskarżonego wyroku.

Rozstrzygnięcia te nie były kwestionowane przez strony.

4. Z uwagi na zaskarżenie wyroku w całości, kontroli należało również poddać

rozstrzygnięcie o karze. Analizując karę grzywny w wymiarze (...)stawek dziennych po (...)zł każda stawka, Sąd Okręgowy uznał, iż nie ma podstaw do ingerencji w rozstrzygnięcie w tym zakresie.

Wymierzona kara jest adekwatna do wagi popełnionego przestępstwa oraz stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz jego

dotychczasowej niekaralności, uwzględnia przy tym dyrektywy prewencji indywidualnej (cele zapobiegawcze i wychowawcze), jak i prewencji generalnej (kształtowanie

<p>świadomości prawnej społeczeństwa), określone w art. 53 § 1 k.k. Wysokość jednej stawki dziennej uwzględnia przy tym możliwości zarobkowe oskarżonego i posiadanie przez niego oszczędności.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437§ 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że jako podstawę prawną wymiaru kary wskazał art. 14 § 1 kk w zw. z art. 23 ust 1 i 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz art. 33 § 1 i 3 kk.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Podstawa wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu została uzupełniona o art. 14 § 1 kk i art. 23 ust 2</p>		

ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ze względu wskazanymi szczegółowo powyżej w rubryce 4.1.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt 3	Sąd Apelacyjny na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia	

	<p>Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265) zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę (...)zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w odpowiedzi na apelację wniósł o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrot wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika według norm przepisanych. Sąd wniosek ten uwzględnił, gdyż stawka minimalna uwzględnia zarówno nakład pracy pełnomocnika jak i stopień skomplikowania sprawy.</p>	
punkt 4	<p>Sąd Apelacyjny na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie</p>	

	<p>odwoławcze w kwocie (...)zł ((...))zł ryczałt za doręczenia w postępowaniu odwoławczym, (...)zł opłata za kartę karną) oraz na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223) wymierzył mu opłatę za drugą instancję w kwocie (...)zł ((...)) od wymierzonej grzywny).</p> <p>Oskarżony posiada wyższe wykształcenie, utrzymuje się z oszczędności, z uwagi na wiek, wykształcenie posiada możliwości zarobkowe, zatem brak było podstaw do zwalniania go od tych kosztów.</p>	
7. PODPIS		
M. S. G. N. P. G.		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	w części tj. co do punktu I i wyeliminowania z opisu czynu i kwalifikacji prawnej czynu

ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanego oskarżonemu art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz art. 296 § 1, § 2 i § 3 kk		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana